

תורה (2)

ולבטל את המציאות של המצוה הזאת, וכי יש עונש שיכול לבוא על עקירת דבר מן התורה? הקב"ה נתן לאדם כח לחדש חידושי תורה, את המציאות של "לעסוק בדברי תורה", כשאדם מבטל את המציאות הזאת, פרושו שהוא ביטל את התורה, את דברי התורה האלו שהוא היה יכול ללמוד, שזו תורה, הוא ביטל. אנחנו יודעים מה זו תורה, הוא ודברו אחד.

רב פינקוס זצ"ל בספרו "פניני רבי שמשון"

כל התחלות קשות

באופן כללי, כל אדם יש לו בעיות המטרידות אותו מבית ומחוץ, ודבר זה גורם להפסיד את מידת הזהירות בעבודת השי"ת, כדברי הרמח"ל בספרו "מסילת ישרים" (פרק א). והתרופה לזה היא התורה, שישקע בה ראשו ורובו. והקושי לבצע זאת רק לכתחילה ללכת ולהתחיל ללמוד, אבל אם יתגבר על היצה"ר ויתחיל ללמוד, ההמשך יותר קל. שכך זה בכל ענייני עבודת ה'. כגון קשה לקום מהמטה בבוקר, אבל ההמשך יותר קל. שכך זה בכל ענייני עבודת ה', כגון קשה לקום מהמטה בבוקר, אבל כשכבר קם, מרגיש שכמעט אין שום קושי, או אם קר או אם חם בחוץ וקשה לצאת, לאחר שיוצא נעשה קל. לכן כשהזקק אדם לבטל תורה לאיזה צורך, צריך התגברות בכדי לחזור לרצף הלימוד שנקטע באמצע. וימהר יחיש לעשות זאת שלא יגדל הפער, ולא ידחה את התחלת הלימוד.

רב בן ציון אבא שאול בספרו "אור לציון זכרון הסדה"

טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף

שמעתי פעם מגאון אחד לבאר דברי חז"ל שדוד המלך נענש מפני שקרא לדברי תורה זמירות, שנאמר "זמירות היו לי חוקיך בבית מגורי" (סוטה לה). אומר המדרש שאת הפסוק: "זמירות היו לי חוקיך", אמר דוד המלך כשהוא עדין לא היה גדול בתורה, אבל משלמד תורה ונתרגל, מה הוא אומר: "טוב לו תורת פיך מאלפי זהב וכסף" (ילקוט שמעוני קרח רמז תשנו). הוא באר, ש"זמירות" אדם תמיד אוהב לשמוע. למרות זאת, אף אדם לא יסע לקצוי תבל כדי לשמוע ניגון יפה, לעומת זאת, כדי להשיג אלפי זהב וכסף, אדם מוכן לנסוע לסוף העולם. אדם נהנה מזמירות, אך לא כל מעיניו נתונים להן. אם הן חסרות לו, אין בכך אסון. לעומת זאת אדם המשתדל להשיג זהב וכסף אינו חדל לרגע מלחשוב עליהם ועל דרך להשיגם, כשחסרים לו הזוהב והכסף, חשך עליו עולמו. סוחר בחנות לא מסיח את דעתו לרגע לשם מה הוא עובד. אנשים מבקשים הנחה, מיד הוא מחשב: אם אעשה הנחה, האם עדיין ארויח? הרי אני

ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב

כתוב (תהלים לד) "כפירים רשו ורעבו ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב", לכאורה קשה הלא עינינו רואות דורשי שאין להם כל טוב, ואיך אמר הכתוב ש"דורשי ה' לא יחסרו כל טוב"? אמר רבי אליהו לופיאן זצ"ל (בספרו לב אליהו): לא נאמר בכתוב שלדורשי ה' יהיה כל טוב, אלא שלא יחסרו כל טוב. ביאור הדבר על פי משל. אדם אחד נכנס לבית חבירו, התבונן בכל כלי ביתו וראה כי אין בביתו שום תרופות אשר הוא רגיל להשתמש בהם בביתו. משראה זאת אמר: רחמנות על יושבי הבית הזה שאין להם את אותם תרופות בביתם. שמעו זאת יושבי הבית וצחקו עליו, ואמרו לו: אנו בריאים ושלמים, לא חולים כמוך, וממילא איננו זקוקים לתרופות שאתה נזקק להם. ואדרבה שמחה גדולה היא לנו, שאין אנו זקוקים לזה. כן הדבר כאן, כאשר אדם מן השוק נכנס לבית של בן תורה, ואינו רואה את המותרות שהוא וחבריו מורגלים בהן, הרי הוא יוצא ומצטער בצערן של תלמידי חכמים וכו'. אבל באמת התלמידי חכמים ששים ושמחים כי לא חסר להם כלל מאלו הדברים שרוצים בהם ההמון ורודפים אחריהם, זה שאמר דוד המלך: "ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב". איזהו עשיר השמח בחלקו.

ספר "אוצרות התורה, שבועות"

עושרו של משה

משה רבינו היה עשיר הגדול, וכפי שהעיד על עצמו, שלא נזקק לקבל מאומה מאף אדם, כנאמר בפרשת קרח (במדבר טז, טז): "לא חמור אחד מהם נשאתי". ואמרו חז"ל שבא לו עושרו מאבני הסנפרינון, מהם נעשו הלוחות, כמו שכתוב במדרש (תנחומא פרשת כי תשא): ברכת ה' היא תעשיר, זו ברכת משה, שאמר לו הקב"ה "פסל לך שני לוחות", והראה לו מחצב של סנפרינון בתוך אהלו ופסל ממנו, ואמר לו הפסולת שלך, ומשם נעשה מלך. מכאן אתה למד שכל העוסק בתורה פרנסתו מן התורה מתעשר ומצליח. *ספר "אוצרות התורה, שבועות"*

המבטל תורה, כאילו שרפה

אמרו חז"ל: כשם ששכר תלמוד תורה גדול מכל המצות, כך עונש המבטל תורה גדול מכל העבירות. מדוע ענשו של מבטל תורה כה חמור? נשאל את עצמנו, איזה עונש מגיע למי שלא נוטל לולב בסוכות? אם אחד, לא רק שאינו נוטל לולב בסוכות, אלא לוקח ספר תורה ועוקר ממנו את כל הפרשה הזו, עוקר את הפסוק הזה מספר תורה, מי שביטל מן התורה דבר אחד כאילו שרפה (רות רבה ב-ד), איזה עונש מגיע לו? כלומר, אחד שמבטל איזו מצוה, כביכול יש לו כח לעקור

הלכה: פירות שביעית: חשוד על השביעית

החשוד לעשות סחורה בפירות שביעית או לשמר פירותיו ולא להפקירם, אין מוכרים ואין נותנים לו פירות שביעית המתקיימים, יותר ממזון שלוש סעודות, אבל פירות שאינם מתקיימים זמן רב, וכן קליפות למאכל בהמה, מותר למכור לו אפילו הרבה. אסור למכור זרעים לחשוד על השביעית, מחשש שיזרעם בשביעית. פירות שביד עם הארץ, מי שאינו מקפיד על קדושת שביעית, חוששים להם לקדושת שביעית ולאיסור ספיחין, ולכן אסור לקנות או לקבלם ממנו. אם רוב הפירות שבשוק ממין מסויים הם מחוץ לארץ או מיתר השנים, מותר לקנותם מתגר עם הארץ, אך לא מחשוד על השביעית.

ספר "פירות שביעית"

פתגם: דיבור נעים חובש פצעים

ספר "שמחלה"

חקירה: קידושין בחייבי כריתות

לא תופסים, הכרת מונע את הקידושין (סיבה), או שבעריות שיש בהם כרת, איסור הערווה מונע את הקידושין (סימן). (הגר"ש שקאפ יבמות א ד"ה וכן נ"ל בענין, קובץ הערות ג-ג).

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: אריות שבחבורה

רב ידוע מפולין נודמן ל'היכל' רפורמי בגרמניה, עמד הרב וסקר את האולם המפואר, במיוחד נשתהה מבטו על שני האריות החובקים את, לוחות הברית שעל גבי ארון הקדוש. שאלוהו בני לווייתו: מה מיוחד מצא בשני אריות אלה? השיב הרב ואמר: אריות אלה הם היחידים שמחזיקים כאן בעשרת הדיברות.

ספר "חזר וחלק" חלק דף א' (מ)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם בן רבקה, מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קאריץ מרים, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליו, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליוזה, רישירד שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון לאלודי רחל מלכה בת חשמה, הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'ייזל לאוני. לעילוי נשמת: , אליהו בן זהרה ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מורים משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר. מיכאל צ'רלי בן ג'וליט אסתר.

נמצא פה בשביל לעשות כסף, לא כדי לצבור הפסדים, הוא לא מסיח את דעתו מהמשימה הזאת. גדול בתורה לא רואה את התורה כזמירות אלא כ"זהב וכסף". לכן לא הסיחו לבם אפילו רגע מהתורה הקדושה.
רב פינקוס זצ"ל בספרו "פניני רבי שמשון"

תפילה על התורה

מובא בספר "תורת חיים": בכוחה של תפילה להביא את האדם, ואפילו הפשוט ביותר, להצלחה בלמוד התורה, כדאיתא (נידה ע.): מה יעשה אדם ויחכם, אמר להן: ירבה בישיבה וימעט בסחורה, אמרו: הרבא עשו כן ולא הועיל, אמר להם: אלא יבקש רחמים ממי שהחכמה שלו, שנאמר: "כי יתן ה' חכמה מפיו דעת ותבונה". תנא רבי חייא: משל למלך בשר ודם שעשה סעודה ומשגר לאוהביו ממה שלפניו. מאי קא משמע לן, "בלא הא לא סגיא". מכאן שסוד ההצלחה בלימוד הוא התמדה בתורה ותפילה להשי"ת כאחד, ולא די באחת מהן.

מעלה יתרה יש לבקשות ותפילות של עניני הנפש הרוחניות, שתפילות ודאי מתקבלות במרומים. למרות שבענינים אלו הניח הקב"ה את הבחירה לבריותיו, אף על פי כן התפילה מועילה וכשבא לטהר מסייעין בידו. כך מובא ב"ספר חסידים": אם שואל אדם דבר שהוא שבח לבוראו, כגון על לימוד תורה, או דבר אחר מחפצי שמים ושופך את נפשו עליו, הקב"ה שומע תפלתו, אף על פי שאין בידיו מעשים טובים.

זאת ועוד, מדברי הגמרא (סנהדרין צט): מתבאר, כאשר האדם מתייגע בלימודו, התורה עצמה מתחננת ומבקשת מלפני הקב"ה שיגלה לו טעמיה וסודותיה, על פי הפסוק (משלי טז. כו): נפש עמל עמלה לו, ופירש רש"י: תורה עומלת לו, שמחזרת עליו ומבקשת מאת קונה למסור לו טעמי תורה? וסדריה.

ספר "ומתוך האור, מעמד הר סיני תורה"

אינו דומה שונה פרקן מאה פעמים למאה ואחד

ובאמת האיש שנותן לבו תמיד לחזור על לימודו לבד שבזה מצליח ומשתמר תורתו וכדכתיב: "קובץ על יד וכו'". ניכר בזה חביבותו לתורה שחס לשומרה שלא תשכח וכמו ששומר אדם כיס של פנינים שלא לאבדה, וכל מי שנותן לבו לחזור תלמודו יותר, הוא מראה חביבותו לתורתו, ולעיתיד מתעלה ערכו על ידי זה מאוד. וכמו שאחז"ל (תגיגה ט): על הפסוק "ושבתם וראיתם בין עובד אלוקים לאשר לא עבדו", דהיינו בין שונה פרקן מאה פעמים לשונה מאה פעמים ואחד, דלא קאי לחלק בין מי שלומד יותר מחבירו דזה פשיטא, אלא ששניהם לומדים בשוה, אלא שאחד נותן לב לחזור יותר כבר יהיה ניכר מעלתו של חבירו, ואם בין מאה פעמים למאה פעמים ואחד יהיה ניכר וכ"ש מי שאינו נותן לב לחזור כלל על לימודו, ע"כ אחי חזק עצמך בעיקר הזה וינעם לך.
חפץ חיים בספרו "תורת הבית"

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollel-aixlesbains.fr